

**פרשת שלח (בא"י)
תשפ"ג**

גיליון 166

א לעבטיגען שבת

הארט השבת

אמרים פנינים וסיפורים על פרשת השבוע

מאת הרב יהודה צבי שפירא רב המוסדות

מתעלים ושמחים עם הציצית!

השבוע בפרשה אנו קוראים על מצות "ציצית", וכך אנו קוראים בגודל מעלתה: "וזכרתם את כל מצות ה'". ובפרש"י, שכלל המצוות מרומזים בתיבת "ציצית" וכדבריו: מנין גימטריא של ציצית שש מאות, שמונה חוטים וחמשה קשרים הרי תרי"ג.

על גודל החביבות, והצלת נפש האדם ממש - בזכות מצות ציצית, אנו מוצאים בדברי הימדרש תנחומא וכך הם דבריו: משל לאחד שהיה מושלך לתוך מים, הושיט לו הקברניט את החבל, אמר לו: תפוש החבל הזה בידך ואל תניחנהו, שאם תניחנהו אין לך חיים. אף כאן אמר הקב"ה לישראל: כל זמן שאתם מדובקין במצוות, נאמר עליכם: "ואתם הדבקים בה' אלוקיכם חיים כולכם היום". וכן הוא אומר: "החזק במוסר אל תרף נצרה כי היא חייך".

רווחי מצות ציצית

עוד אנו מוצאים ברווחים רבים שאנו זוכים ממצוה רבתית זו, בדברי הימדרש הגדול:

בזכות הציצית; האויבים כלים, שנאמר: "לאחוזי בכנפות הארץ וינערו רשעים ממני".

בזכות הציצית; הצדיקים נהנין מזוי השכינה, שנאמר: "אגורה באהלך עולמים אחסה בסתר כנפיך שלה".

בזכות הציצית; הקב"ה מזריח האור לצדיקים לעתיד לבוא. שנאמר: "וזרחה לכם יראי שמי שמש צדקה ומרפא בכנפיה". והיא שעמדה לישראל בימי חזקיהו, שנאמר: מכנף הארץ זמירות שמענו, וכי יש כנף לארץ ואומרת שירה! אלא זו תפילת חזקיהו וישעיהו שהיו מתפללין והציצית על כתפיהן.

רוח חיים

בליקוטי מוהר"ן (תורה ח') כותב על ציצית: ארבע ציצית הם בחינת הרוח חיים, וכמו שכתוב (חזקאל ל"ז): "כה אמר ה' מארבע רוחות באי הרוח".

ואפשר להסמיק ולומר, בהא דמצות ציצית מביא רוח חיים לאדם, כי למדים מכך שאף על מצוה קלה זו - כה רבה שכרה, אם כן, זה מכניס רוח חיים לשמוח בכלל המצוות הרבים שאנו עושים, שאין אנו יודעים גודל מעלת שכרם.

מעלתה, רומה, רזה וסודה

ומעט נקודות בפנימיות המצוה, רומה, רזה וסודה נלמד ממשנתו של מוהר"ן מברסלב.

וכך הם תורף דבריו בליקוטי הלכות (ציצית ג יט): כשאומרים בשבת במנחה "ויאני תפילתי לך ה' עת רצון" מתעטפים בציצית: "כי ציצית הם בבחינת למעלה מהמקום, שעל-ידי זה נמשך רצון גדול.

וציצית - של צמר הוא, שמרמז על רחמים גדולים ורצון גדול מאד, כטלית לבן שנתעטף בו הקב"ה וסידר לפני משה י"ג מדות של רחמים (ברכות יז).

וזה מה שכתוב (דניאל ז'): 'לבושיה כתלג חוור ושער ראשיה כעמר נקא', (ובמצוות דוד: שדניאל ראה את השכינה בדמות זקן שלבוש לבנים, לרמוז כי ילבין עוון עמו. ושער ראשה כעמר נקי. לרמוז שינקה אותם מפשעם) ומאור זה נמשכים אורות הציצית כמובא, דזהו רחמים

גדולים. שציצית הם בבחינת כיסא הכבוד מקומו של עולם, שממשיך רחמים ורצון גדול. וזהו הכתוב (ישעיה א'): "אם יהיו חטאיכם כשנים כשלג לביני ואם יאדימו כתולע כצמר יהיו", רמז על חוט של תכלת המלבין עונות ביום הכפורים, כי הציצית הם בבחינת מקומו של עולם, שבו דנים את הכל לכף זכות, ועל-ידי זה ממשיכים מחילת עונות.

דמעות כמספר חוטי הטלית

ויתירה מכך נוכל ללמוד בסודות מצוה נעלה זו, מסיפורו של רבינו הק' מוהר"ן מברסלב, שנתן לאחד מחשובי החסידים את טליתו המשומשת במתנה, ובשעת נתינתו נענה רבינו ואמר לו: שמור נא היטב והערך כראוי את הטלית אשר נתתי לך, כי להווי ידוע לך, שכמספר חוטי השערות בטלית, כן מספר הדמעות ששפכתי לפני השם יתברך שאזכה להשיג מהות וענין טלית. והדברים בעד עצמם מדברים.

זכות מצות ציצית לנצח

וכמה מרעיד הלבבות הוא סיפורו של הגאון מווילנא, שלפני פטירתו נטל את ציציותיו בידיו, ואמר באזני מקורביו: כמה קשה להיפרד מעולם המעשה הזה, שבו, על ידי מצוה קלה כמצות ציצית שמחירה פרוטות מועטות, יכול האדם לקיים מצוה ששקולה ככל התרי"ג מצוות, וזוכים לקבלת פני השכינה. ושם בעולם האמת לא נוכל לזכות לזה, בעד כל הון שבעולם.

ומה נמלצו לכך דבריו של מוהר"ן (ברכת הודאה ו ט) שעיקר הכוונה במצווה זו, הוא להמשיך שמחת המצוה מעולם הבא לעולם הזה, שזיכור בכל עת תכלית העולם הבא, שאז לא יישאר מהתאוות והבליו, מכספו וזהבו שום דבר כי אם נקודת המצווה שזכה לסגל בחייו.

ולכך כשבא לעשות איזה מצוה צריך להתגבר לעשותה בשמחה עצומה עד אין סוף, כי רק זה חיותו וקיומו לנצח, ואפילו אם נעשה עמו מה שנעשה, אף-על-פי-כן ישמח ביותר, כי אדרבה הוא צריך לשמוח ביותר שהוא גם הוא בעצם שפלותו וגריעותו זוכה לעשות מצוה להתעטף בציצית, ולהניח תפלין ולתן איזה צדקה וכו', שזהו בחינת ששון ושמחה ישיגו ונסו יגון ואנחה, שחוטפין היגון ואנחה ומכניסין אותו לתוך השמחה.

שירת הפרשה

על מצות ציצית אנו קוראים את הפסוק בפרשה ויזכרתם את כל מצות ה' שפעל מצוה זו נאמרה.

שְׁקוּלָה מִצְוֹת צִיצִית כְּנֶגֶד כָּל תְּרִי"ג מִצְוֹת
בְּחוּטִים, בְּקִשְׁרִים וּבְמִהוּתָם רְמוּזִים סוּדוֹת.

על מצוה זו נאמר "אֲחֻסָּה בְּסִתְּרִי כְּנֶפֶץ סֵלָה"
הם המְמַשְׁכִּים רוח חיים בְּעִבּוּדָה הַתְּמַה.

בְּהֵם בְּאֵנו אֶת בּוֹרְאֵנו לְרִצּוֹת עַל מַחִילַת עוֹנוֹת
פְּלִים וְצִנּוּרוֹת לְהַתְּרֹמְמוֹת וּלְהַתְּעַלּוֹת.

פניני הפרשה

"שלח לך אנשים" (י"ג, א')

מפרשי התורה מדייקים בתיבת: "לך", ואפשר להוסיף ולומר ע"פ דברי חז"ל: שארץ ישראל ניתנה לישראל במתנה, (כמובא בדברי רש"י בתחילת פרשת בראשית), וזהו: "לך" לשון מתנה, שבשליחת המרגלים הייתה תחילת כניבש הארץ, והתורה מדגישה שארץ ישראל היא במתנה.

כן אפשר לדייק בתיבת: "לך" שעולה במספר: חמישים, כנגד חמישים שערי תשובה (עיין ליקוטי מ"ג ע"ג תנינא). והרי באותה עשה כשרים היו - כמובא בהמשך בדברי רש"י. וזהו: "לך" שכולם היו בתשובה לפניו ית' באותה עשה.

ובהקשר לכך, אפשר להסמיק על מה שכתוב בהמשך: ויתורו את ארץ כנען' והוא ע"פ המובא (ליקוטי תורה שופטים דף א'): ש'כנען' הוא ב'בינה', ובינה הא עולם התשובה.

גם תיבת 'לך', אפ"ל; סובב והולך על משה רבינו - מלשון שלך, ע"ד: 'כל החובר לטהור, טהור'. דהא באותה עשה כשרים היו.

"אשר אני נתן לבני ישראל" (י"ג ג)

"נתן" נקרא ישר והפוך, בשכר זה שקיבלנו ארץ ישראל מהקב"ה - אנו מחזירים לו כביכול; בקיום 'מצוות התלויות בארץ'. ויעויין בליקוטי הלכות (ערב ג ח'): 'קיום כל המצוות הם בבחינת פריעת בעל חוב כל כך, ומי שזוכה לעשות המצווה בשלימות, עד שנכלל על ידי עם כל הבריאה כולה בהש"ת בעצמה, זה בחינת שמסלק החוב ליד המלווה בעצמו".

כן אפ"ל; 'נתן' בגמטריא: 'חמש מאות', ובדבריהם (הגיגה יג): "חמש מאות שנה מהלך מן הארץ עד לרקיע", והרי עיקר 'ארץ' הוא ארץ ישראל: 'ארץ אשר עיני ה' א' בה'. וכמובא בדבריהם (ספרי ברכה ל"ג כ"ז): "ארץ ישראל היא תקפה של עולם". ובליקוטי מוהר"ן (תורה מ"ז): "כל העולם ניזון משפע של ארץ ישראל". וזהו: 'אשר אני נתן לבני ישראל'. 'נתן' - דייקא.

"עלו זה בנגב ועליתם את ההר" (י"ג ז')

ע"פ המובא בליקוטי מוהר"ן (ס"ב): "ואברהם הלך ונסוע הנגבה" (בראשית י"ב) שאברהם נסע ללחלח את הנגיבה - להכניס לחלוות קדושה. וזה: 'עלו זה בנגב' שגם - בנגב, בפסולת של ארץ ישראל - הרומז על החלושי כוח, יש להאיר וללחלח בהם עבודת השם, ובהמשך הפסוק: "ועליתם את ההר" - להעלותם לדרכי הש"ת - ע"ד הפסוק: 'מי יעלה בהר ה'".

"עלו זה בנגב ועליתם את ההר" (י"ג ז')

אפ"ל; 'ההר' בגמטריא מאתיים ועשר' כמנון שנות גלות אבותינו במצרים - וזהו: 'ועליתם את ההר' - להתעלות מההר - מטומאת מצרים - ולהיכנס לארץ ישראל.

"והתחזקתם ולקחתם" (י"ג כ"א)

בכוח ה'התחזקות' בנקודות הטובות-זוכים

סיפורים מאירים

סיפורי פרשה במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב ותלמידיו זצ"ל

”אם חפץ בנו ה' והביא אותנו אל הארץ הזאת” (במדבר יד ח)

נסיעתו של מוהרנ"ת לעבר נמל אודסה בדרך לארץ ישראל!

חודש טבת שנת תקפ"ב, מוהרנ"ת מברסלב מתחיל את מסע הקודש שלו בדרך לארץ ישראל, כשתחנתו הראשונה הייתה העיר אומאן להיות בציון הקדוש בערב ראש חודש שבט יחד על אנשי שלומנו. לאחר כמה שבועות של נסיעה, הגיע רבי נתן לעיר ”קרימנטשוק” בה שבת בביתה של מרת שרה בת רבינו ורבי אייזיק בעלה.

באותו ליל שבת, בו שהה בבית שרה בת רבינו, חלתה הבת הפעוטה ונפלה על ערש דווי, חוס גופה ירד והייתה בסכנה גדולה. ”ואני כשבאתי מבית הכנסת וראיתי זאת” – כותב מוהרנ"ת ”היה עלי לבי דווי מאוד מגודל צערם, ותליתי עיני למרומים ואמרתי: מי אנכי להתפלל על זרע רבינו, אבל כבר הוזהרתי מרבינו ז"ל בעצמו להתפלל על זרעו הקדוש ואמרתי: רבוננו של עולם רחם ותמוץ ולא תהא צרה ויגון ח"ו ביום השבת שאני אורח בכאן, וזה שנתיים שלא הייתי כאן, רחם עלינו ואל תערבב שמחתנו ח"ו”. ומסיים מוהרנ"ת ”ובחסדי השי"ת שב התינוק לאיתנו בעזהז"ית, ובשבת בבוקר הייתה התינוקת שתחיה בחזקת חיים, ותחי רוח כל בני הבית”.

בשבת בבוקר חש מוהרנ"ת התמרמרות מעט, ורוחו של ה' הייתה עמו בכדי לומר תורה בפני הצבור, עד שזקן אחד מן הנוכחים שם התחיל לרקוד, והצליח לעורר את כולם לשמחה. או אז פתח מוהרנ"ת את פיו, ואמר לפניו תורה המדברת בשבח ארץ ישראל (ליקוטי מוהר"ן ב מ), תוך כדי אמירת התורה התחזק מוהרנ"ת מאוד ”כי ראיתי כי מאת ה' הוא שאני זוכה לדבר עתה מארץ ישראל, בפרט תורה נפלאה ונוראה כזאת – אשרי אוזניים שכך שומעים...”

אחרי אמירת התורה, סיפר אחד החסידים הנוכחים למוהרנ"ת את הסיפור הבא: ”כשהיה האיש ההוא אצל רבינו ז"ל בעת שכבר אחר בדרך נסיעתו הקדושה לארץ ישראל, ונמצא אז אצו אחד מאנשי שהיה איש עשיר קצת ומוחזק גדול, ונתאווה מאוד לנסוע עם רבינו ז"ל לארץ ישראל, והרבה רעים על רבינו ז"ל לבקש עבורו שייקח אותו עמו לא"י, ונדדע לרבינו על ענין זה. ענה ואמר רבינו ז"ל להאיש הנ"ל: ”אתה חפץ לנסוע לארץ ישראל – מפני מה אין אתה נוסע?”

השיב האיש הנ"ל: ”אם תיקחו אותי עמכם, אסע עמכם מיד”. ענה רבינו ז"ל ואמר לו: ”מה טעם יש לך שאתה רוצה לנסוע לא"י, בוודאי מוכרח שיש לך טעם, כי הלא גם ישמעאלים וערבים נוסעים לא"י!... אחר כך נדדעו רבינו ז"ל... ודיבר אל העולם בהתלהבות גדול, וכל דבריו היו כנחלי לב כדרכו. וענה ואמר: ”כשרוצים באמת לבוא לא"י, יאמר ”אם אקח אותו אסע! כך רוצים לבוא לא"י!?! הלא כשרוצים לברא לא"י צריכים ללכת רגלי, כי השי"ת אמר לאברהם ”לך מארצך... אל הארץ. לך דייקא, שצריכים לילך רגלי ממש כדי לזכות לבוא לארץ ישראל”.

לשמע הסיפור הזה מרבינו, שלא שמעו עד הנה, התחזק מוהרנ"ת מאוד. ואמר על כך: ”והנה דיבורים אלו שזכיתי לשמוע אז חיזקו את לבבי מאוד בענין הנסיעה לא"י, כי בכל פעם ופעם שאני זוכה לשמוע איזה דיבור בעלמא שיצא מפי רבינו ז"ל, מה שלא שמעתי עדיין, יקר בעיני מאוד מפז ומפנינים, מכל שכן וכ"ש עתה כשזכיתי לשמוע דבר חדש בעת, מה טוב ומה נעים”.

בסעודה שלישית של שבת הגיעו לשולחנו של מוהרנ"ת השוחטים של קרימנטשוק. מוהרנ"ת אמר לפניו את התורה ל"י שבלקוטי מוהר"ן המדברת מענין שחיטה וארץ ישראל.

בשבת פרשת כי תשא, שבת מוהרנ"ת בעיר ניקולייב. ביום ב' פרשת ויקהל פיקודי יצא משם לכיוון עיר הנמל אודסה, עיר מטרופולין, אליה באים הנוסעים לארץ ישראל.

בדרך פגש מוהרנ"ת ביהודי שהקריב את כל פרנסתו למען העלייה לארץ ישראל, במכרו את חזקת השחיטה שהייתה לו בחו"ל. לבו של מוהרנ"ת עלץ בקרבו, הוא הרגש כי הכל רמזים מן השמים, ובכל מקום בווא מדבריו מארץ ישראל, כמו שהוא מצוין: ”וזה היה יקר בעיני מאוד, מחמת שראיתי שבכל מקום שאני בא לשם מדברים מארץ ישראל... וכל זה היה נצרך לי לשמוע, ובפרט שהשיחה בעצמה מארץ ישראל היה יקר בעיני אז מאוד”.

ביום ו' עשי"ק לסדר ויקהל פקודי, הגיע מוהרנ"ת לעיר הנמל אודסה, צומת הדרכים מרוסיה לא"י. באודסה פגש מוהרנ"ת כמה אנשים שהכיר נממירוב ומעירות אחרות. כמו כן הגיעו לשם כמה מאנשי שלומנו ששמחו מאוד לקראתו, ואף הגישו יין לכבודו. בסעודה שלישית של אותה שבת, מבט פרה, דיבר מוהרנ"ת על הקשר שבין פרה אדומה לארץ ישראל, כפי שמוסבר באחת מתורות רבינו. בקהילת אודסה הייתה התנגדות על רבינו, ומוהרנ"ת שמח כעל כל הון שזכה לדבר בעיר זו מתורתו של רבינו.

אחרי שבת החל מוהרנ"ת להתכונן הלכה למעשה לנסיעה הגדולה, כשנתן למתווך חמישים רובל, מתוך סכום של ששים וחמש רובל, כשכותב: ”השי"ת יזכנו לגמור בחיים ובשלום”. הוא גם שיגר מכתב לרי יהודה אליוהו לנסיעה, והודיעו שהוא נמצא באודסה ומתכוון לנסוע לארץ ישראל. הוא ביקשו לבוא אליו ולהתארגן לקראת הנסיעה.

מסופר, כי כאשר המתין מוהרנ"ת באודסה, פגשו הגאון רבי ראובלילע אודעסער – רבה של אודסה וחברו מנעוריו. הרב אמר למוהרנ"ת: ”שמעתי שנחפזתם לחסיד – האם זוכרים אתם עדיין את הלימוד?...” כשמוהרנ"ת השיבו בחיוב – הציע לפניו הרב קושיה חמורה שניקרה במינוח בט"ז שבהלכות תחומין. מוהרנ"ת הסתגר לשעה קלה בחדר וכשיצא תירץ לרב קושייתו. הרב התפעל מאוד מגאונותו של מוהרנ"ת וקרא: ”אלו היה לי מעות הייתי מדפיס את הפירוש שפירשתם באותיות של זהב!...”

מן המצור שהיה לשקוי הקצרים | חיים יפים!

לזדים יקרים! המתנה הנפלאה ביותר שיש לנו הם מי חיינו, הנמים והנשים שנקדוש ברוך הוא נתן לנו במתנה את החיים. כי מה יותר חשוב לאדם מהחיים בעצמם. הכל יתן האדם עבור זה. מתנה זו יש לנו לצלל היטב, וכך אָמר חַכְמָנו ”אין אָבְדָה פְּאָבֶדַת הַזָּמָן” – כי ההפסד הגדול ביותר הוא – שְׁחֲלִיפָה אֲנִי מִחַיִּים אֶת הַזָּמָן הַיָּקָר שֶׁישׁ לָנוּ, אֶת החַיִּים בְּעֶצְמָם.

כָּל יוֹם מִימֵי חַיִּינוּ הוּא עָרָךְ בְּפָנֵינוּ עֲצוּמוֹ, יֵשׁ לוֹ חַיִּיבוֹת מִיְחִידַת, חַיִּיבוֹת מְאֹד גְּדוֹלָה, וְאֵנוּ צְרִיכִים לְמַלּוֹת אוֹתוֹ בְּתוֹכָן שְׁפִיטָה לְנוֹ לְצַחַח, בְּתוֹרָה תְּפִלָּה וְמַעֲשִׂים טוֹבִים שְׁאֵנוּ זֹכֵרִים לְעֲשׂוֹת. עַל אֲבָרָהָ אֲבִים קִתּוּב: ”וְאֲבָרָהָ זָקָן בְּאַ בְּנִימֵים” שְׂבָא עִם כָּל גִּמְיוֹ – גִּמְיוֹ הֵיוּ מְנַצְלִים הַיָּטֵב. רַבְנוּ הַתְּבַטָּא פִּנְעַם עַל מֵישְׁהוּ שְׁפַטְטָר לְנוֹ עֲלִינוּ בְּקַצְרוֹ גִּמְיוֹ – ”אֲבִיסַל גִּילְעָבֵט אֵין שְׁיֵן גִּילְעָבֵט” – הוּא חֵי מְעַט אֲבָל הוּא חֵי חַיִּים יְפִים... גַּם אֵנוּ נֶרְאָה שֶׁהִיא לָנוּ חַיִּים יְפִים – לְנַצַּל אֶת הַחַיִּים שֶׁהֵם הַקְּצִיב לָנוּ, עוֹד זְקָה שֶׁל לַמּוֹד. עוֹד תְּפִלָּה, עוֹד מְצִוָה טוֹבָה – וְכֵן חַיִּים שְׁלָנוּ גַם יְהִיוּ יְפִים מְאֹד.

המשך פניני הפרשה

”לולקחתם לקיחה טובה, לתורה, ולכל הדברים הטובים-ע”ד הפסוק: ’כי לקח טוב נתתי לכם תורתי על תעובו’. לימוד וקיום התורה. ובהמשך הפסוק: ’השמנה היא אם רזה’, שגם ’בשמנה’ וגם ’ברזה’ בכל המצבים, נצטוו: ’והתחזקתם ולקחתם מפרי העץ’.

וכפי שידוע שיחתו של מוהרנ”ת – שהצדיקים זכו למדרגתם בכוח ההתחזקות בכל מצב.

ואפשר להוסיף: ’קדוה טובות’ בגימטריא: ’והתחזקתם’ (עם התיבה) ועוד כ”ב, כנגד - אותיות הא”ב - רמז להתחזקות בנקודות טובות, לכל אחד מישראל – דהא לכל אחד יש ’אות’ בתורה (כמובא) ושרשו במקום גבוה.

”ויעלו בנגב ויבאו עד חברון” (יג כ"א)

בדברי הבעל שם טוב (בעש”ט על התורה שלח): כשלומדים דברי שום תנא וחכם מדברי הקדמונים, מדבק ומכניס חיות ומוחין שלו לתוך הדיבורים, ונקרא התדבקות רוחא ברוחא, וזו בחינת השתטחות על קברי צדיקים.

ואפשר לומר, שזהו הנאמר אצל כלב לאחר שהשתטח על קברי הצדיקים ’רוחא אחרת הייתה בו’ ענין אלתדבקות רוחא ברוחא, וזהו גם דיוקו בהמשך: ’ויחס כלב את העם אל משה’ כדברי רש”י: ’לשמוע מה שידבר במשה’, וכן הוא ב’אור החיים’, בכתבו: שהוא השתיקים אל משה – שהוא מלך, דכתיב ויהי בישרון מלך. וזהו: רוחו של כלב שהתדבק - אל משה.

”אפס כי עני העם הזה” (”ג כ"ח)

המרגלים ברצונם להחליש את בני ישראל ניסו להפילם בעזות דסטרא אחרא’. ומידת שליליותו הוא: ’עזות דקדושה’ – שיש בכוחו להתגבר, וכדברי המשנה (אבות ה): ’הו” עז כנמר’. ובדבריהם (ביצה כ”ח): ”מפני מה נתנה תורה לישראל מפני שהן עזין”. ויעוין בליקוטי מוהר"ן (קמ”ז רע”א ועוד) במעלת מידת העזות דקדושה.

”סלחתי כדברך” (יד כ')

ראשי תיבות סלחתי כדברך הם גימטריא שמונים - מנין שנותיו של משה רבינו ע”ה - בזמן שהחל להנהיג את עם ישראל, והא עיקר מנהיגותו של ישראל הוא ברחמנותו, וכמובא בליקוטי מוהר"ן (ז תנינא): שהמנהיג צריך להיות רחמן, ומשה רבינו הנהיג את ישראל ברחמנותו. וזהו ’סלחתי כדברך’ – ביטוי לרחמנותו של משה רבינו ע”ה.

”עין בעין נראה אתה ה'” (יד י”ד)

ע”פ המובא בשיחות הר”ן (קכ”א): שהתקרבות להשי"ת אף לפי שעה - גם אם אחר כך נעשה מה שנעשה זה יקר מאוד. וכדברי המדרש על שעת מתן תורה, שבעין השניה כבר היו מסתכלים על העגל, ואף על פי כן היה יקר בעיני השם יתברך מאד ההתקרבות בעצמו. כמו שכתוב: ”לבבתי באחת מעיניך” דאפילו שהייתה רק עין אחת חיבבם הקב”ה.

וזהו: ”עין בעין” – לשון יחיד של ב' עיניים, שמשה רבינו לימד זכות על עמ”ד-דאף שבעין אחת כבר הביטו על החטא, אך יחד עם זאת – בעין אחרת הביטו על קבלת התורה, ובהמשכו של פסוק: ”נראה אתה ה'” - התגלות שם הו”ה - רחמים וחסדים בראיה, שהקב”ה כביכול הביט עלינו בעין טובה.

”וינסו אותי זה עשר פעמים” (יד כ”ב)

”וינסו” מלשון: נס להתנוסס – לשון גדולה, שבעשרה מתגדל שם ה'.

”ואולם חי אני וימלא כבוד ה' את כל הארץ” (יד כ”א)

כשחיים את ה'אני' את השי"ת, או אז: ”וימלא כבוד ה' את כל הארץ” - נתגלה כבודו ית' - ע”ד הפסוק: כל הנקרא בשמי לכבודי בראתני יצרתיו אף עשיתני”. ובליקוטי מוהר"ן (תורה קע”ב): ’עיקר אור השי"ת הוא כבוד. בחינת והארץ האירה מכבודו’.

צִרִית רְאֵיָה <<

גם בזמנים נעימים ומתוקים, יש לשים לב, לא להיכשל במכשולות!